

Paraklétoosz

2019. március 24.

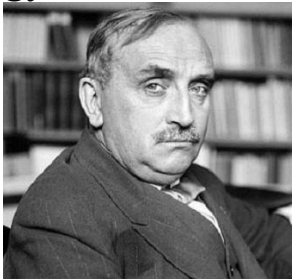
Bátorító gondolat a beteg és bajbajutott embereknek

A nagy zsidó bölcsele, Martin Buber megállapította: „Isten neve a legsúlyosabban megterhelt az emberi szavak közül. Nincs még egy szó, amellyel annyira visszaéltek, amit annyira bemocskoltak, szétrongyoltak volna, mint ezt. Ölték és meghaltak miatta. A legmagasabb kifejezésére szolgáló szó, mégis gyakran a legnyomorultabb Istennélküliséget kendőzi. Soha nem lehet teljesen tisztára mosni, de elfelejteni sem.”

- Aki van - azt jelenti, hogy hozzám tartozik és én Őhozzá!

TÉRJETEK MEG!

Paul Claudel, a nagy francia költő gyermekkori első áldozása után nem gyakorolta többé hitét, s csak akkor döbönt rá újra, hogy „Isten rajta tartja a kezét”, amikor Rimbaud verseivel ismerkedett.

1886 karácsonyán a párizsi Notre Dame-ba ment, hogy megnézzze a szertartásokat. A szó szoros értelmében csak „nézni” akarta, költői témát keresett. Délután ismét visszament a székesegyházba a vecsernyére, és ekkor érte a hatalmas

élmény - „második találkozása Istennel”, amelyről így számolt be:

„Szinte megsemmisültem, amikor megláttam, hogy Ő szent és Ő az örök ifjúság. Ő, ha igaz volna, amit a hívek boldogan vallanak! De hiszen ez igaz is! Isten létezik, és itt jelen van. Személyes lény éppúgy, mint én. Szeret engem, és nagyon hív.

Sírni, zokogni kezdtem. Egyszerre szakítottam eddigi világnézetemmel. Új egyéniség született bennem, aki magas mércét támasztott velem szemben, hogy mindig elégedetlenkedjem a körülöttem lévő világgal.

Mintha kivetkőztem volna magamból, s egy ismeretlen világban új lény bőrébe bújtam volna: nem tudom semmihez sem hasonlítani azt az egész egyéniségemet átjáró megrendülést. Noha nem akartam, be kellett látnom, hogy ott rejlik az igazság, ahol eddig nem kerestem, amely ellen lényem lázadozott, s ami ellenkezett eddigi meggyőződésemmel. Azért nem adtam meg egykönnyen magamat; mindent megtettem, hogy ellenálljak.”

A hívás azonban erősebb volt. „Előtted álltam, Uram, mint a bajnok, aki nem azért hajol meg ellenfele előtt, mert ő gyenge, hanem azért, mert amaz erősebb.

Hívtál, s mint aki hosszasan fontolta döntését, az akkori ifjak közül engem választottál!”

Mint Mózes egykor az égő csipkebokornál, Paul Claudel ugyanúgy bizonyosodott meg az igazságról, hogy az Isten Örök Jelen!

AKARSZ TALÁLKOZNI KRISZTUSSAL? – Gyökössy Endre

Pilátus hat kérdést tett fel Jézusnak, de Jézus is mondott néhány mondatot. Most erre figyeljünk. Ez már a belső történet. Jézus egy kérdéssel fordul Pilátushoz: „Magadtól mondod-e ezt (tudniillik, hogy ő király), vagy mások mondták neked rólam?” Amikor megfogalmazod, ki neked Jézus Krisztus, azt magadtól mondod, vagy mások mondták egyszer neked, és te évek, évtizedek óta ezt ismételgeted? Van-e önálló látásod Jézus Krisztusról? Egyszer valaki - nagyon nehéz életű ember - elmesélte nekem, hogyan alakultak az ő Krisztus-képei.

Gyermekkorában nagyanyja mesélt neki Jézusról, falusi házában, a nagy képes Biblia mellett. Egészen diákkora közepéig mesealak volt számára Jézus. Aztán gimnáziumba került, ahol meglehetősen fáradt, öreg hittantanár tartotta a hitoktatást. Megtanult valamit: Krisztusa tan-Krisztus, papír-Krisztus lett. Akkor a

második világháborúban kikerült a frontra, onnan elsodródott nyugatra. Katonakórházban ápolták súlyos betegséggel. Amikor hazajött, kiderült, hogy a felesége hűtlenül elhagyta, kicsi házát kirámolták, bombatalálat is érte. Erkölcsileg, anyagilag kisémmizve, még mindig betegen, bekerült az akkori Bethesda Kórházba, teljesen kiégve. Elhárított magától minden lehetőséget, hogy istentiszteleten vegyen részt, akkor is, amikor már jobban volt.

Ilyen állapotban egy éjjel sírógörcs jött rá. Egy idős, kedves diakonissza ült le az ágya mellé. Megfogta a kezét, simogatta, és ő ráborult arra az idős kézre, mert olyan régen nem simogatta meg senki. Ez a diakonissza hajnalig beszélt neki az élő Jézus Krisztusról. És hajnalra megelevenedett az ő mese-Krisztusa, papír-Krisztusa, és meghatva nézte a főköttöt, ahogy a hosszú éjszaka után kisuhant a szobából. A diakonissza kiment, de az élő Krisztus ott maradt, és azóta is vele jár.

Egy öreg, nyugdíjas szabó, Árpád bácsi, más úton talált rá az élő Krisztusra. Nagyon régen láttam, és amikor újra meglátogatott, hosszan elbeszélgettünk. Nehéz fiatalága volt, évekig, sőt évtizedekig nem járt templomba, nem olvasta a Bibliát. Megkérdeztem tőle, hogyan került mégis az Ige közelébe. Ezt mondta:

- Lopva! A fiam meg a menyem esténként mindig „miséztek” valamit a szomszéd szobában. Be-belestem: néztek egy fekete könyvet, olvastak, azután együtt mondtak valamit. Hallgatóztam. Amikor elmentek munkába, belopakodtam, megkerestem, hogy miből „miséznek”, és elkezdtem olvasni. Nyugdíjas vagyok, ráértem, végigolvastam. Jaj, de jó volt!

Most élő Krisztusa van Árpád bácsinak. Mert megleste a fiát és a menyét, ahogy a Bibliát forgatták, és lopva beleolvasott az Igébe...

Nekünk van-e ilyen élő Krisztusunk, vagy még mások véleményét mondjuk, amit megtanultunk konfirmáláskor, hittanórán? Most tőlünk kérdezi a Gazda:

- Magadtól mondod, hogy én Király vagyok? Vagy mások mondták neked, hogy Jézus a Krisztus, a Megváltó, a Királyok királya? Élő vagyok-e számodra?...

NE ÜSS VISSZA! - *Johannes Rosche*

Szükséges, hogy mindig odavágj környezetednek? Éles szemmel figyeled mások gyöngéit; amikor csak lehet, kibeszéled, nyilvánosan szóvá teszed, fejükhöz vágod. Metsző gúnnyal, szenvedélyesen.

Isten maga sem huny szemet bűneink fölött. De visszaütött-e bármikor is, amikor megbántottuk Őt? Ha így volna, a számtalan kék-zöld foltunk miatt ki sem léphetnénk az utcára.

Megható, hogy Isten látszólag sok mindent észre sem vesz rajtunk. Hányszor lázadoztunk is az Ő szentsége ellen, és nem volt következménye. Miért?

Ha valaki megroppantja a búza szárát, az már többé nem tud felegyenesedni. Lehet, hogy te is így tettél, és jó néhány embertársad elcsüggedt miattad, vagy elvesztette az önbizalmát...

Ha észre is veszed mások hibáját, ha nem okoz botrányt, nézz el fölötte. Ebben gyakorold magad!

MONDD KI ISTEN ELŐTT! - *Kerényi Lajos*

- Velem van az Isten, de csak éjszakán - mondja Ady Endre. - Az én Istenem éjszakai Isten. - Mit jelent az éjszaka? Amikor szenvedés tör az emberre, a szennyár kezd letisztulni, s megszólal az Istenarc, a lelkiismereten keresztül! Ki kell kiáltani, ki kell mondani. Mély, örök igény ez az emberben; jó jel, ha már ez jelentkezik. Hiszen ha az emberben megfogalmazódik a vágy, hogy kimondja azt, amivel a lelkiismeret vádolja, az már jó dolog, csak jó helyen mondja ki!

Néhány évvel ezelőtt egy hétköznapi gyóntatószékben ültem, épp nem volt gyónó, s akkor hallom, hogy az előtérben hangosan kiabál egy női hang. Odamentem, hogy megtudjam, mi történt. Amikor a közelébe értem,

meghallottam, hogy miket kiabál: Káromoltam az Istent, erkölcstelen életet éltem!

Amikor rászóltam, tovább hangoskodott:

Értse meg, ki kell kiáltanom a bűnöm, mert megőrülök tőle!

Neki is megmondtam, hogy milyen jó nekünk, katolikusoknak, mert mindig megragadhatjuk a gyónás lehetőségét! Isten előtt elmondhatjuk és letehetjük a bűneink terhét! S ha kimondjuk, megbánjuk a bűnt, enyhül a belső nyomás, tisztul a szennyár...

KÖSZÖNÖM NEKED, URAM, EMBERTÁRSAMAT - *Kunitzer Szonja*

A szívemhez közel állókat, de az életemen átsuhanókat is. Azokat, akiket már ismerek és azokat, akiket holnap vagy öt év múlva fogok megismerni.

Köszönöm Neked, hogy benépesítetted a földet, így aki szívével is látni képes, sohasem marad társtalan.

Add meg nekem az örökkévalóság morzsáit, amelyek percnyi kapcsolatban üdvözítenek. Add, hogy ha elibém áll az utcán bárki bajba került, úgy bánjak vele, mintha testvérem lenne, mivel az is, legyen bár idegen. Mielőtt még ő nyújtana felém kérően kezet, hadd nyújtsam felé én az enyémet, hogy lássa, magamévá teszem baját, bánatát. Mert ha méltónak ítélt rá, hogy éppen tőlem kérjen segítséget, akkor és ott, ő kell a legfontosabb legyen nekem.

Hiszem, hogy jó befektetés a jóság. Hogy kamatostól visszkapom. Ha nem attól, akire két tenyérrel szórtam, akkor másoktól. Ahogy rosszaságaim is ennen fejemre hullnak vissza. Nem azért, mert Te akarsz büntetni, Uram, hanem mert maga a bűn hordja magában a büntetést.

A bűnök egyik legmegbocsájthatatlanabbika számomra, ha nem eléggé figyelek embertársaimra. Ha nem veszem észre akár némán rám vetett esdeklő tekintetüket, s elmulasztom a segítségére még alkalmas időt, átlépve a belőlük elibém guruló gondokon.

Köszönöm Neked, Uram, hogy segíthetek, és hogy felém is nyúlnak segítő kezek, ha az élet örvényeinek szélén támolygok.

Köszönöm Neked a régi embereimet és az újakat. Az embertársaim körében töltött meghitt órákat, amelyekben mindenkitől tanulhatok és mindenkit taníthatok, tudván és érezvén, hogy ha szeretet sugallta, a szó is simogat.

Köszönöm Neked, Uram, hogy embertársaim hasonlóak hozzám, s megértésük rám sugárzó fényében kibontakozhatok.

Szerkeszti és kiadja: Horváth László kórházlelkész ☎ 20/ 77-386-55; 30/ 849-8280

<http://korhazkapolna.hu> ; korhazlelkesz.sopron@gmail.com; <http://www.facebook.com/korhazkapolna/>

Kórházkapolna: szentmise vasárnap 11 órakor